

4. Степ широкий

1. Степ широ - кий розстелився ген до не-бокра - ю, поміж трав посох-лих ві-тер
 гірко зави-ва - є. Сон-це ви-па-ли - ло степ, ні во-ди крап-ли - ни,
 по сте-пу ю - нак і - де в ла - та - ній сви - ти - ні.
 Сон-це ви-па-ли-ло степ, ні во-ди крап-ли-ни, по сте-пу ю - нак і - де
 в ла - та - ній сви - ти - ні. Доле ж моя до-ле, що мені ді-я-ти?
 Як прий-ти до бать-ка в дім? Що йо-му сказа-ти? Доле ж мо-я доле,
 розстели-ся сте - пом, хто ж мене та-кого знов до-дому прийме?

2. "Лишив батька, лишив дім, лишив рідну неньку,
 Поміняв на гірку воду матінку стареньку.
 Боже, що ж я наробив, в ту лиху годину?!"
 І рознісся степом крик блудної дитини.

3. Скільки горя, скільки сліз зазнав на чужині,
 Прости, батьку, тяжкий гріх ти своїй дитині.
 Серце кров'ю облилось у старого батька,
 Сльози щастя на очах, я ж бо сина бачу.
 Сину, рідний сину, ти ж моя дитино,
 Кращі шати одягни, скинь стару свитину.
 Сину, рідний сину, ти ж моя дитина,
 Обійму міцніше я, забуду провину.